

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6CoCsp/27/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123206996
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8123206996.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Romana Lajoša, v spore žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, právne zastúpeného SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, C. D. XXX/XX, XXX XX E. F., právne zastúpenej JAKUBIS & PARTNERS s. r. o., Zámocká 36, 811 01 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 50 990 365, o zaplatenie sumy 8 936,33 eur s príslušenstvom, o odvolaniach strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 9Csp/82/2023-48 zo 14.09.2023 takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok v napadnutom výroku II.

II. Mení rozsudok v napadnutom výroku I. tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 6 645,10 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 68,70 eur od 16.08.2017 do zaplatenia, zo sumy 69,19 eur od 16.09.2017 do zaplatenia, zo sumy 71,54 eur od 16.10.2017 do zaplatenia, zo sumy 70,19 eur od 16.11.2017 do zaplatenia, zo sumy 72,52 eur od 16.12.2017 do zaplatenia, zo sumy 71,21 eur od 16.01.2018 do zaplatenia, zo sumy 71,72 eur od 16.02.2018 do zaplatenia, zo sumy 77,55 eur od 16.03.2018 do zaplatenia, zo sumy 72,79 eur od 16.04.2018 do zaplatenia, zo sumy 75,04 eur od 16.05.2018 do zaplatenia, zo sumy 73,84 eur od 16.06.2018 do zaplatenia, zo sumy 76,07 eur od 16.07.2018 do zaplatenia, zo sumy 74,91 eur od 16.08.2018 do zaplatenia, zo sumy 75,45 eur od 16.09.2018 do zaplatenia, zo sumy 77,64 eur od 16.10.2018 do zaplatenia, zo sumy 76,54 eur od 16.11.2018 do zaplatenia, zo sumy 78,70 eur od 16.12.2018 do zaplatenia, zo sumy 77,65 eur od 16.01.2019 do zaplatenia, zo sumy 78,20 eur od 16.02.2019 do zaplatenia, zo sumy 83,45 eur od 16.03.2019 do zaplatenia, zo sumy 79,36 eur od 16.04.2019 do zaplatenia, zo sumy 81,45 eur od 16.05.2019 do zaplatenia, zo sumy 80,50 eur od 16.06.2019 do zaplatenia, zo sumy 82,56 eur od 16.07.2019 do zaplatenia, zo sumy 81,67 eur od 16.08.2019 do zaplatenia, zo sumy 82,25 eur od 16.09.2019 do zaplatenia, zo sumy 84,27 eur od 16.10.2019 do zaplatenia, zo sumy 83,44 eur od 16.11.2019 do zaplatenia, zo sumy 85,43 eur od 16.12.2019 do zaplatenia, zo sumy 84,64 eur od 16.01.2020 do zaplatenia, zo sumy 85,25 eur od 16.02.2020 do zaplatenia, zo sumy 88,52 eur od 16.03.2020 do zaplatenia, zo sumy 86,49 eur od 16.04.2020 do zaplatenia, zo sumy 88,40 eur od 16.05.2020 do zaplatenia, zo sumy 87,74 eur od 16.06.2020 do zaplatenia, zo sumy 89,62 eur od 16.07.2020 do zaplatenia, zo sumy 89,00 eur od 16.08.2020 do zaplatenia, zo sumy 89,64 eur od 16.09.2020 do zaplatenia, zo sumy 91,47 eur od 16.10.2020 do zaplatenia, zo sumy 90,93 eur od 16.11.2020 do zaplatenia, zo sumy 92,73 eur od 16.12.2020 do zaplatenia, zo sumy 92,24 eur od 16.01.2021 do zaplatenia, zo sumy 92,90 eur od 16.02.2021 do zaplatenia, zo sumy 96,82 eur od 16.03.2021 do zaplatenia, zo sumy 84,26 eur od 16.04.2021 do zaplatenia, zo sumy 95,97 eur od 16.05.2021 do zaplatenia, zo sumy 95,61 eur od 16.06.2021 do zaplatenia, zo sumy 97,29 eur od 16.07.2021 do zaplatenia, zo sumy 96,99 eur od 16.08.2021 do zaplatenia, zo sumy 97,68 eur od 16.09.2021 do zaplatenia, zo sumy 99,31 eur od 16.10.2021 do zaplatenia, zo sumy 99,09 eur od 16.11.2021 do zaplatenia, zo sumy 100,68 eur od 16.12.2021 do zaplatenia, zo sumy 100,52 eur od 16.01.2022 do zaplatenia, zo sumy 101,23 eur od 16.02.2022 do zaplatenia, zo sumy 104,40 eur od

16.03.2022 do zaplataenia, zo sumy 102,70 eur od 16.04.2022 do zaplataenia, zo sumy 104,20 eur od 16.05.2022 do zaplataenia, zo sumy 104,18 eur od 16.06.2022 do zaplataenia, zo sumy 105,64 eur od 16.07.2022 do zaplataenia, zo sumy 105,68 eur od 16.08.2022 do zaplataenia, zo sumy 106,43 eur od 16.09.2022 do zaplataenia, zo sumy 107,83 eur od 16.10.2022 do zaplataenia, zo sumy 107,96 eur od 16.11.2022 do zaplataenia, zo sumy 109,33 eur od 16.12.2022 do zaplataenia, zo sumy 109,51 eur od 16.01.2023 do zaplataenia, zo sumy 110,29 eur od 16.02.2023 do zaplataenia, zo sumy 112,64 eur od 16.03.2023 do zaplataenia, zo sumy 111,88 eur od 16.04.2023 do zaplataenia, zo sumy 113,15 eur od 16.05.2023 do zaplataenia, zo sumy 113,49 eur od 16.06.2023 do zaplataenia, zo sumy 114,72 eur od 16.07.2023 do zaplataenia, zo sumy 115,12 eur od 16.08.2023 do zaplataenia, to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšku žalobu zamieta.

III. Žalobkyni voči žalovanej priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 48,72 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica 27. augusta 2020 domáhala, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej sumu 8 936,33 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 29. júla 2017 do zaplataenia. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že je právnou nástupkyňou pôvodnej veriteľky Sberbank Slovensko, a. s., ktorá 10. septembra 2015 uzatvorila so žalovanou ako dlžníčkou zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 624731 (ďalej len „zmluva o spotrebiteľskom úvere“), na základe ktorej jej poskytla spotrebiteľský úver vo výške 9 600,- eur. Žalovaná 10. septembra 2015 čerpala úver a 16. septembra 2016 nezaplatením splátky splatnej 15. septembra 2016 sa dostala do omeškania so splácaním pohľadávky, v dôsledku čoho 28. júla 2017 vyhlásila predčasnú splatnosť tohto úveru. Počas trvania zmluvného vzťahu jej žalovaná uhradila za poskytnutý úver 1 398,98 eur, z ktorých sa na istinu započítalo 663,67 eur a na úroky 735,31 eur. Preto sa žalobou domáha zaplataenia istiny vo výške 8 936,33 eur, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy a kapitalizovaných zmluvných úrokov vo výške 3 400,13 eur (celková výška kapitalizovaných zmluvných úrokov predstavovala 4 135,44 eur).

2. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že cit.: „I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 6 660,15 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy

- 15,05 € od 29.07.2017 do zaplataenia,
- 68,70 € od 16.08.2017 do zaplataenia,
- 69,19 € od 16.09.2017 do zaplataenia,
- 71,54 € od 16.10.2017 do zaplataenia,
- 70,19 € od 16.11.2017 do zaplataenia,
- 72,52 € od 16.12.2017 do zaplataenia,
- 71,21 € od 16.01.2018 do zaplataenia,
- 71,72 € od 16.02.2018 do zaplataenia,
- 77,55 € od 16.03.2018 do zaplataenia,
- 72,79 € od 16.04.2018 do zaplataenia,
- 75,04 € od 16.05.2018 do zaplataenia,
- 73,84 € od 16.06.2018 do zaplataenia,
- 76,07 € od 16.07.2018 do zaplataenia,
- 74,91 € od 16.08.2018 do zaplataenia,
- 75,45 € od 16.09.2018 do zaplataenia,
- 77,64 € od 16.10.2018 do zaplataenia,
- 76,54 € od 16.11.2018 do zaplataenia,
- 78,70 € od 16.12.2018 do zaplataenia,
- 77,65 € od 16.01.2019 do zaplataenia,
- 78,20 € od 16.02.2019 do zaplataenia,
- 83,45 € od 16.03.2019 do zaplataenia,
- 79,36 € od 16.04.2019 do zaplataenia,
- 81,45 € od 16.05.2019 do zaplataenia,

- 80,50 € od 16.06.2019 do zaplattenia,
- 82,56 € od 16.07.2019 do zaplattenia,
- 81,67 € od 16.08.2019 do zaplattenia,
- 82,25 € od 16.09.2019 do zaplattenia,
- 84,27 € od 16.10.2019 do zaplattenia,
- 83,44 € od 16.11.2019 do zaplattenia,
- 85,43 € od 16.12.2019 do zaplattenia,
- 84,64 € od 16.01.2020 do zaplattenia,
- 85,25 € od 16.02.2020 do zaplattenia,
- 88,52 € od 16.03.2020 do zaplattenia,
- 86,49 € od 16.04.2020 do zaplattenia,
- 88,40 € od 16.05.2020 do zaplattenia,
- 87,74 € od 16.06.2020 do zaplattenia,
- 89,62 € od 16.07.2020 do zaplattenia,
- 89,00 € od 16.08.2020 do zaplattenia,
- 89,64 € od 16.09.2020 do zaplattenia,
- 91,47 € od 16.10.2020 do zaplattenia,
- 90,93 € od 16.11.2020 do zaplattenia,
- 92,73 € od 16.12.2020 do zaplattenia,
- 92,24 € od 16.01.2021 do zaplattenia,
- 92,90 € od 16.02.2021 do zaplattenia,
- 96,82 € od 16.03.2021 do zaplattenia,
- 84,26 € od 16.04.2021 do zaplattenia,
- 95,97 € od 16.05.2021 do zaplattenia,
- 95,61 € od 16.06.2021 do zaplattenia,
- 97,29 € od 16.07.2021 do zaplattenia,
- 96,99 € od 16.08.2021 do zaplattenia,
- 97,68 € od 16.09.2021 do zaplattenia,
- 99,31 € od 16.10.2021 do zaplattenia,
- 99,09 € od 16.11.2021 do zaplattenia,
- 100,68 € od 16.12.2021 do zaplattenia,
- 100,52 € od 16.01.2022 do zaplattenia,
- 101,23 € od 16.02.2022 do zaplattenia,
- 104,40 € od 16.03.2022 do zaplattenia,
- 102,70 € od 16.04.2022 do zaplattenia,
- 104,20 € od 16.05.2022 do zaplattenia,
- 104,18 € od 16.06.2022 do zaplattenia,
- 105,64 € od 16.07.2022 do zaplattenia,
- 105,68 € od 16.08.2022 do zaplattenia,
- 106,43 € od 16.09.2022 do zaplattenia,
- 107,83 € od 16.10.2022 do zaplattenia,
- 107,96 € od 16.11.2022 do zaplattenia,
- 109,33 € od 16.12.2022 do zaplattenia,
- 109,51 € od 16.01.2023 do zaplattenia,
- 110,29 € od 16.02.2023 do zaplattenia,
- 112,64 € od 16.03.2023 do zaplattenia,
- 111,88 € od 16.04.2023 do zaplattenia,
- 113,15 € od 16.05.2023 do zaplattenia,
- 113,49 € od 16.06.2023 do zaplattenia,
- 114,72 € od 16.07.2023 do zaplattenia,
- 115,12 € od 16.08.2023 do zaplattenia

a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 49,66% a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu 1. inštancie o výške týchto trov.“

3. Rozhodnutie právne odôvodnil § 53 ods. 9, § 103, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 7 ods. 1, 2, 15, 16, § 11 ods.

2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“), § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že právna predchodkyňa žalobkyne a žalovaná 10. septembra 2015 uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej právna predchodkyňa žalobkyne poskytla žalovanej úver vo výške 9 600,- eur a žalovaná sa zaviazala tento úver právnej predchodkyňi žalobkyne splácať splátkami vo výške 127,18 eur splatnými 15.-ty deň príslušného kalendárneho mesiaca. Podľa listu označeného ako „Vyhlásenie predčasnej/mimoriadnej splatnosti úveru“ z 27. júla 2017 právna predchodkyňa žalobkyne 28. júla 2017 pristúpila pre neplnenie platobných povinností žalovanej k vyhláseniu predčasnej/mimoriadnej splatnosti úveru a požiadala o zaplatenie celej dlžnej sumy vo výške 9 642,49 eur najneskôr do 10. augusta 2017. Na požiadanie súdu mu (súdu) žalobkyňa doručila prvú upomienku z 2. septembra 2016, (ktorou žalovanú upozornila na zaplatenie dlžnej istiny vo výške 6,52 eur) a druhú upomienku zo 4. novembra 2016 (ktorou žalovanú upozornila na zaplatenie dlžnej istiny vo výške 135,86 eur a na pristúpenie k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru v prípade, ak nedôjde v stanovenej lehote k zaplateniu dlžnej istiny. Okrem toho žalobkyňa bez akéhokoľvek komentára predložila súdu výpis z účtu, z ktorého súd zistil, že prvou nezaplatenou splátkou bola splátka splatná 15. augusta 2016, keď z predpísanej istiny vo výške 62,98 eur bolo zaplatených iba 56,46 eur, teda dlžná istina vo výške 6,52 eur mala zodpovedať vyššie uvedenej prvej upomienke. Následne zo splátky splatnej 15. septembra 2016 nebola predpísaná istina vo výške 63,43 eur zaplatená vôbec a rovnako zo splátky splatnej 15. októbra 2016 nebola z predpísanej istiny vo výške 65,91 eur zaplatená žiadna suma. Tejto skutočnosti zodpovedá aj suma omeškanej istiny uvedenej v druhej upomienke, ktorá sa rovná súčtu zvyšku istiny zo splátky splatnej 15. augusta 2016 a istín splátok splatných 15. septembra 2016 a 15. októbra 2016. Ďalej vychádzal zo zistenia, že žalovaná na úver celkom zaplatila sumu 1392,47 eur ktorá bola v rozsahu sumy 728,80 eur započítaná na úrok a v rozsahu 663,67 eur na istinu, zaplatené boli splátky splatné od 15.10.2015 do 15.08.2016, pričom zo splátky splatnej 15.08.2016 zostala dlžná suma 6,51 eur. Vychádzal tiež zo zistenia, že žalovaná v žiadosti o úver uviedla rodinný stav vydatá, hrubý príjem 610 eur, iný príjem 207 eur, náklady na bývanie a domácnosť 50 eur/mesiac, životné náklady 50 eur/mesiac.

5. Súd prvej inštancie právne pri svojom rozhodnutí vychádzal z názoru, že cieľom § 7 a § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. pri posúdení úverovej schopnosti klienta je povinnosť veriteľa zobrať na zreteľ ako existujúcu situáciu spotrebiteľa, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať (napr. predpokladaný príjem z prejednávaneho dedičského konania, predaja nehnuteľnosti, poisťného plnenia a pod.). Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu ochorenie a pod. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom (a samozrejme ním aj preukázaných), tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto

dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t.j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. K tomu poukázal na rozhodnutie NSS ČR sp. zn. 1As/30/2015, rozhodnutie NS ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/72/2017, ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zn. C – 679/18 a C – 49/13.

6. V kontexte súdnej veci uzavrel, že žalobcom tvrdené údaje o príjmoch a výdavkoch žalovanej vyplývajúce z predloženej žiadosti o spotrebný úver v konaní neboli ničím preukázané, nie je zrejmé zamestnávateľ žalovanej, aký je jej čistý príjem, čo znamená iný príjem 207 eur a podobne, a že v žiadosti uvádzané náklady na bývanie a domácnosť sa javia ako zjavne neprimerané, k čomu súd prvej inštancie poukázal aj na výšku životného minima pre dvojicu spoločne posudzovaných osôb bez detí vo výške 336,28 eur. Pokiaľ ide o hrubý príjem žalovanej vo výške 630 eur tento by v prípade čistého príjmu predstavoval sumu 488,11 eur. Poukázal tiež, že podľa žalobcom predloženého reportu zo SRBI bolo CB skóre žalovanej zhodnotené písm. D, čo znamená bližšie k tzv. zlému skóre, ďalej že žalovaná ku dňu vyhotovenia tohto reportu splácala úvery v mesačnej výške 312,- eur a mala ďalšie 3 revolvingové úvery, pri ktorých počítal súd splátku 5% z čerpanej sumy, čo predstavuje ďalších 95,- eur. Z uvedeného súd prvej inštancie vyvodil celkovú úverovú zaťaženosť žalovanej 407,- eur a nadväzne na to uzavrel, že aj v prípade príjmu žalovanej vo výške 695 eur (480 eur + 207 eur), by žalovaná s prihliadnutím na vtedajšie úverové zaťaženie vo výške 407,- eur a životné minimum pre 2 plnoleté fyzické osoby vo výške 336,- eur jednoznačne negarantovala splácanie ďalšieho úveru so splátkou 127,- eur. Na základe uvedenej úvahy uzavrel, že žalobca pri preverovaní bonity nepostupoval s odbornou starostlivosťou, čoho výsledkom je poskytnutie úveru bezúročne a bez poplatkov, a že k jeho platnému predčasnému zosplatneniu nedošlo. Bonita potencionálneho klienta na splácanie úveru je daná vtedy, keď ho ani splátka žiadaného úveru neprivedie na hranicu jeho finančných možností s nevyhnutnosťou nemať žiadny nečakaný výdavok. K výkladu § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. z rozhodného obdobia uviedol, že o hrubé porušenie povinnosti ide, ak veriteľ nevykoná čo len jedno z opatrení špecifikované v uvedenom ustanovení, čím jeho negáciou je dôvodný záver, že vykonané musia byť obidve zisťovania v zmysle uvedeného ustanovenia. Podľa názoru súdu prvej inštancie už aj samotné zosplatnenie predmetného úveru nekorešpondovalo s § 53 ods. 9 a § 565 OZ, pretože ak k omeškaniu malo dôjsť k 15.08.2016, tak 3 mesiace uplynuli dňa 15.11.2016, čo znamená, že pri realizácii upozornenia v zmysle § 53 ods. 9 OZ sa zosplatnenie mohlo udiť len do splatnosti najbližšej splátky splatnej po uplynutí troch mesiacov, teda do splátky splatnej 15.12.2016, no v danom prípade k zosplatneniu došlo až listom z 27.07.2017. Z dôvodu záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru poskytnutého právny predchodcom žalobkyne, a súčasne nemožnosti od spotrebiteľa vyžadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, súd prvej inštancie žalovanou zaplatenú sumu 1392,47 eur započítal na istinu. Ku dňu rozhodnutia súdu tak bola poslednou splatnou splátkou splátka z 15.08.2023, kedy by splatná istina úveru predstavovala sumu 8052,62 eur, čo znamená, že dlžná istina ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie bola ustálená na sumu 6660,15 eur.

7. Rozhodnutie o nároku na zaplatenie úroku z omeškania odôvodnil zistením, že k prvému dňu omeškania bola základná sadzba ECB vo výške 0% ročne, preto výška úrokov z omeškania je 5% ročne a, keďže žalobca požadoval úroky od 29.07.2017 kedy podľa amortizačnej tabuľky bola nesplatená istina v sume 15,05 eur, bol výrokom napadnutého rozsudku priznaný úrok z omeškania z istiny pôvodných splátok odo dňa nasledujúceho po dni ich splatnosti počnúc dňom 29.07.2017 vo výške 5% ročne. Vo vzťahu k výroku o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca požadoval zaplatenie sumy 8936,33 eur z čoho mu bola priznaná suma 6660,15 eur, čo znamená úspech žalobcu vo výške 74,83% a úspech žalovaného 25,17% a čistý úspech žalobcu 49,66%, v rozsahu ktorom súd prvej inštancie prevažne úspešnejšiemu žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania.

8. Voči tomuto rozsudku súdu prvej inštancie sa podaním z 09.10.2023 odvolala žalobkyňa, a to v rozsahu výroku I. v časti priznaného úroku z omeškania, v časti II. výroku, v ktorom súd žalobu vo zvyšku zamietol a v časti závislého výroku III. o nároku na náhradu trov konania, domáhajúc sa zmeny žaloby v časti, v ktorej bola zamietnutá, tak že jej bude vyhovené a žalobkyni voči žalovanej priznaný nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Svoje odvolanie oprela o odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho

právneho posúdenia veci. Podľa žalobkyne súd prvej inštancie nezohľadnil rozhodujúce skutkové a právne okolnosti prípadu a následne príslušnú právnu úpravu dezinterpretoval. Poukázala na obsah svojho vyjadrenia z 25.08.2023, v ktorom deklarovala postupnosť svojich krokov pred uzavretím zmluvy, ako aj na predložené dôkazné prostriedky - dáta dopytu SRBI a žiadosť o poskytnutie úveru vyplnenú a podpísanú žalovanou. Ďalej argumentoval skutočnosťou, že žalovaná v žiadosti o úver označila možnosť, že žiada o refinančný spotrebný úver na základe čoho nemožno vylúčiť, že časť poskytnutého úveru bolo použitých na splatenie týchto záväzkov. Nie je tiež podľa nej zrejmé, z akého dôvodu prvoinštančný súd vychádzal zo sumy životného minima pre dvojicu bez detí, keďže manžel žalovanej nepreukázal pri skúmaní schopnosti splácať úver svoje príjmy a výdavky. V tejto súvislosti zdôraznila, že zákonodarca až zákonom č. 299/2016 Z. z. účinným od 01.01.2017, t.j. niekoľko mesiacov po uzatvorení zmluvy o úvere, zaviedol do § 7 ods. 20 zákona č. 129/2010 Z. z. povinnosť skúmať čistý príjem spotrebiteľa, náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, výšku splátky spotrebiteľského úveru a peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa. Nepovažovala preto za správne hodnotiť schopnosť žalovanej splácať úver s odkazom na § 7 ods. 20 zákona č. 129/2010 Z. z. Na podporu svojho stanoviska poukázala na rozsudok Súdneho dvora EU z 18.12.2014 zn. C-449/13, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12CoCsp/28/2021 z 27.05.2021 a sp. zn. 41Co/10/2019 z 15.08.2019, ako aj obsah § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý si vykladá tak, že spojka „alebo“ má vylučovací význam to znamená zákon umožňuje veriteľovi vybrať si akým spôsobom overí schopnosti dlžníka splácať spotrebiteľský úver. Právomoc všeobecných súdov interpretovať zákony nemožno zamieňať za oprávnenie ustanovenie zákona fakticky novelizovať. Uplatnenie sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru označila za neprimeranú k okolnostiam prípadu, s tým že ak vznikne pochybnosť vo vzťahu k tomu či je opatrenie neprimerané vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, mal by sa súd prikloniť k čo najmenej obmedzujúcej alternatíve. Súd prvej inštancie podľa žalobkyne nezohľadňoval zákonné kritériá, ktoré žalobkyňa jednoznačne dodržala. Namietala aj právny záver súdu prvej inštancie vo vzťahu k otázke splnenia podmienok predčasného splatenia úveru, majúc za to, že poslednú vetu § 565 OZ pri splnení podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ nemožno v spotrebiteľských veciach vôbec aplikovať. Tým mal súd prvej inštancie rozhodnúť v rozpore so závermi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydanému v danej veci.

9. Žalovaná sa k podanému odvolaniu žalobkyne napriek jeho doručeniu na oboznámenie nevyjadrila.

10. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla odvolaním z 02.10.2023 aj žalovaná a to v rozsahu výrokov I. a III. rozsudku a to bez označenia konkrétnych odvolacích dôvodov. Z obsahu podaného odvolania vyplýva predovšetkým námietka nesprávneho právneho posúdenia prípadu, t.j. odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP a to najmä v otázke premlčania žalobou uplatneného nároku. V tomto smere poukázala na skutočnosť, že so zaplatením splátky sa žalovaná prvýkrát dostala do omeškania v mesiaci august 2016, čo znamená, že premlčacia doba začala plynúť od 16.08.2016 a uplynula 16.08.2019. Vzhľadom k podaniu žaloby až 27.08.2020 tak považovala nárok žalobcu za premlčaný. Uviedla, že nespochybňuje zánik práva veriteľa na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, toto sa však netýka začiatku plynutia premlčacej doby, nakoľko táto plynie až od splatnosti splátky, pre nesplnenie, ktorej sa stal splatný celý dlh. Preto nepovažuje za správny záver súdu, že aplikácia osobitného ustanovenia § 53 ods. 9 OZ na spotrebiteľské vzťahy vylučuje uplatnenie pravidla podľa druhej vety § 103 OZ, nakoľko ide o dva odlišné inštitúty - uplatnenie práva podľa § 565 OZ vs. plynutie premlčacej doby. Vzhľadom na uvedené mala za to, že konajúci súd nesprávne právne posúdil začiatok plynutia premlčacej doby a tým pádom aj nárok nesprávne vyhodnotil ako nepremičaný. Na základe uvedeného žiadala žalobu zamietnuť a priznať jej nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

11. K odvolaniu žalovanej sa podaním z 12.10.2023 vyjadrila žalobkyňa. Odmietla v ňom názor žalovanej, že pri skúmaní jej bonity postupovala v rozpore s § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., ako aj poukaz na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2CoCsp/47/2021 z 31.03.2022. Vzhľadom na závery súdu prvej inštancie v tejto otázke nepovažovala odvoláciu argumentáciu žalovanej za opodstatnenú. Vo vzťahu k otázke premlčania označila žalovanou prezentovaný názor za rozporný s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadreným v súdnej veci uznesením 2Cdo/18/2022 z 30.01.2023. Z tohto dôvodu navrhla nevyhovieť odvolaniu žalovanej a žalobkyňi voči žalovanej priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

12. Žalovaná k vyjadreniu žalobkyne k odvolaniu odvoláciu repliku vo veci nepodala.

13. V predchádzajúcom konaní vzťahujúcom sa k danej veci rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 9Csp/196/2020-167 z 11.03.2021, ktorým žalobu žalobkyne zamietol a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100%. Dôvodom zamietnutia žaloby bolo uplynutie premlčacej lehoty predmetného nároku, ktorá podľa neho začala plynúť od splatnosti prvej omeškanej splátky, t. j. od 15.08.2016 a uplynula dňa 15.08.2019 avšak žaloba bola podaná na súde 27.08.2020, teda po uplynutí premlčacej doby. Voči tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove ako súd odvolací rozsudkom č. k. 6CoCsp/8/2021-211 zo 16.09.2021, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej voči žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Stotožnil sa s právnym posúdením prípadu súdom prvej inštancie, ktorý vo veci správne aplikoval premlčaciu lehotu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, správne konštatoval, že premlčacia lehota začala plynúť odo dňa zročnlosti tej splátky, od splatnosti, ktoré uplynuli 3 mesiace, a pre ktorú k zosplatneniu došlo, čo znamená, že trojročná premlčacia doba zo splateného zvyšku dlhu uplynula najneskôr 15.08.2019. Na dovolanie žalobkyne Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 2Cdo 18/2022 rozsudok odvolacieho súdu č. k. 6CoCsp/8/2021-211 zo 16.09.2021 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, majúc za to, že dovolanie podané žalobkyňou je dôvodné. S poukazom na právne názory vyplývajúce z uznesení Najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho vo veciach sp. zn. 7Cdo 268/2020 a sp. zn. 5Cdo/224/2021 uzavrel, že dovolateľkou nadnesené právne otázky boli v označených uzneseniach dovolacieho súdu už vyriešené a to tak, že osobitné ustanovenie § 53 ods. 9 OZ vylučuje aplikáciu všeobecného pravidla podľa druhej vety § 103 OZ a taktiež aplikáciu všeobecného pravidla podľa druhej vety § 565 OZ a ďalej, že pri predčasnom zosplatnení peňažného dlhu voči spotrebiteľovi podľa § 565 OZ začína premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie, ktorej sa stal splatným celý dlh za podmienky, že v lehote uvedených troch mesiacov od omeškania uplynula tiež 15 dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa; 15 dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa by mala byť realizovaná ešte pred uplynutím troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky.

14. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich mu z § 34 CSP, po zistení, že odvolania sporových strán boli podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) a oprávnenými osobami (§ 359 CSP), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaných odvolaní do tej miery, že napadnutý rozsudok nebol oprávnený preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podaných odvolaniach. Výnimkou by mohli byť len vady konania týkajúce sa procesných podmienok, aj keď v odvolacích dôvodoch neboli uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP).

15. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

16. So zreteľom na obsah odvolania žalobkyne voči časti výroku I., a celému výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a súvisiacemu výroku III. o nároku na náhradu trov konania a súčasne odvolania žalovanej voči výroku I. a súvisiacemu výroku III. napadnutého rozsudku bolo nutné v odvolacom konaní preskúmať celý napadnutý rozsudok. Odvolacia argumentácia žalovanej je založená na tvrdení o nesprávnom právnom posúdení veci a odvolacia argumentácia žalobkyne aj na tvrdení o nedostatočnom zistení skutkového stavu.

17. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či

riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

18. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP o nesprávnom zistení skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

19. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 CSP písm. h) CSP, t.j. že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Vo vzťahu k aplikácii práva všeobecnými súdmi odvolací súd uvádza, že výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov (v danom prípade súd prvej inštancie) musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení právnych noriem, tak ako ich v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol súd prvej inštancie, obmedzil toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

20. Odvolací súd po preskúmaní odvolacích námietok dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, a na základe neho správne zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal v podstatnej časti vecne správne právne závery. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

21. V konaní nebolo sporné, že na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 624731 uzavretej medzi žalovanou a právnym predchodcom žalobkyne, Sberbank a.s., bol žalovanej poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 9600,- eur. Na základe súdom prvej inštancie vykonaného dokazovania bolo ustálené, že žalovaná na úhradu úveru zaplatila počas trvania ich zmluvného vzťahu spolu 1392,47 eur, ďalej že k 14.09.2023 (deň vydania rozsudku súdu prvého stupňa) bolo spolu splatných 95 splátok úveru a splatná istina úveru v zmysle amortizačnej tabuľky predstavovala sumu 8052,62 eur, ako aj, že žalobkyňa pri skúmaní spôsobilosti žalovanej splácať poskytnutý úver v čase jeho poskytnutia v konaní nepreukázala postup s odbornou starostlivosťou, keď jej čisté mesačné príjmy (695,- eur) boli zisťované len zo žiadosti o úver, t.j. bez toho, aby boli preukázané, a okrem toho výdavky titulom predchádzajúceho úverového zaťaženia predstavovali sumu 407,- eur, čo po pripočítaní súm životného minima pre 2 spoločne posudzované plnoleté osoby (336,- eur) prevyšovalo čistý mesačný príjem žalovanej, z dôvodu čoho pomery žalovanej negarantovali splácanie ďalšieho úveru so splátkou 127,- eur mesačne.

22. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 624731 je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobkyňa vystupovala v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

23. Odvolací súd pripomína rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-168/05 Mostaza Claro cit.: „Systém ochrany zavedený smernicou vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k prístupiu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudok z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s. I-4941, bod 25). Z vyššie uvedeného vyplýva, že ochrana, ktorú smernica poskytuje spotrebiteľom, znamená, že vnútroštátny súd môže ex offio určiť, či je zmluvná podmienka, ktorá mu bola predložená, nekalá. Táto možnosť priznaná súdu bola posúdená ako nevyhnutná pre to, aby bola pre spotrebiteľa zabezpečená účinná ochrana, najmä s ohľadom na nezanedbateľné nebezpečenstvo toho, že tento spotrebiteľ o svojich právach nevie, alebo má ťažkosti s ich uplatnením (pozri rozsudky Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, bod 26, ako aj Cofidis, bod 33).

24. K oprávneniu všeobecného súdu preskúmať postup veriteľa v súvislosti s posudzovaním schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver odvolací súd dáva do pozornosti rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-679/2018, zo záverov ktorého vyplýva, že články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offio existenciu porušenia povinnosti stanovenej v čl. 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinností veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojennej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny, v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne.

25. Vzhľadom na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veciach sp. zn. C-565/12 zo dňa 27.03.2014, sp. zn. C-449/13 z 18.12.2014 a sp. zn. C - 679/18 z 05.03.2020, na nároky, ktoré na dodávateľa kladie úijné právo a s poukazom na ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta žalobcom. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t.j. § 52 a nasl. OZ, zákon č. 129/2010 Z. z. a ďalšie. Správne preto konštatoval súd prvej inštancie, že bolo na žalobkyňu, aby preukázala, že bonitu žalovanej náležite skúmala a že si splnila povinnosť vyplývajúcu jej z § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.

26. S ohľadom na uvedené sa odvolací súd stotožňuje s právnym posúdením prípadu súdom prvej inštancie podľa § 7 ods. 1 a 2, § 7 ods. 15, § 7 ods. 16 a § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom k 10.09.2015, t. j. ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 624731, ktorých znenie súd prvej inštancie citoval v odseku 10. odôvodnenia napadnutého rozsudku ako aj východiskami ich aplikácie vyjadrenými v odseku 11. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a právnych záveroch posudzovaného prípadu vyjadrených v odseku 12. napadnutého rozsudku. V podrobnostiach súčasne na tieto časti napadnutého rozsudku poukazuje a k odvolacím námietkam žalobkyne v tomto smere dopĺňa nasledovné.

27. V zmysle ustanovení § 7 a § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. je veriteľ pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky. Pri posúdení úverovej schopnosti je povinnosťou veriteľa klásť dôraz na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či mu po vynaložení bežných výdavkov zostane mesačne

taká čiastka, ktorá bude potrebná pre splácanie úveru. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške.

28. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie preukazovala skúmanie bonity žalovanej pred uzavretím úverovej zmluvy lustráciou zo spoločného registra bankových informácií a žiadosťou o spotrebný úver, pričom údaje vyplývajúce zo žiadosti o úver v konaní pred súdom prvej inštancie neboli žiadnym spôsobom preukázané.

29. Na strane výdavkov z dopytu žalobkyne v spoločnom registri bankových informácií zo dňa 09.09.2015 je zrejmé, že pred uzavretím úverovej zmluvy z 10.09.2015 mala žalovaná 2 splátkové úvery s mesačnými splátkami v celkovej sume 312 eur (228 eur a 84 eur) a 3 kontokorentné úvery v celkovej sume 2 150 eur (500,- eur, 600,- eur a 1050,- eur), vo vzťahu ku ktorým podľa údajov ňou uvedených v žiadosti o spotrebný úver uhrádzala mesačné splátky 41,- eur, 52,- eur a 30,- eur. Žalobkyňa však nepredložila žiadne ďalšie listiny, ktoré by preukazovali, že pri posudzovaní jej schopnosti splácať predmetný úver mala žalobkyňa osvedčené výdavky na bývanie, domácnosť, na živobytie, na lieky, a tiež ktoré by osvedčovali ňou v žiadosti o úver deklarovaný príjem (t. j. 610,- eur hrubý príjem a 207,- eur ako iné príjmy). Zo strany žalobkyne nebol zisťovaný ani príjem jej manžela, ktorý sa v zmysle § 3 zákona č. 601/2003 Z. z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere považoval pre účely zisťovania životného minima za osobu spoločne posudzovanú. Pojem životné minimum je pritom legálne definovaný ako spoločensky uznaná minimálna hranica príjmov fyzickej osoby, pod ktorou nastáva stav jej hmotnej núdze. Len nahliadnutie do databáz banky a úverových registrov nie je pre splnenie povinnosti stanovenej § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. postačujúce. Vynaloženie odbornej starostlivosti bola žalobkyňa v zmysle § 7 ods. 15 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z., v časti za bodkočiarkou, povinná hodnoverne preukázať.

30. Skutočnosť, že žalovaná v žiadosti o úver označila možnosť, že žiada o refinančný spotrebný úver je v konaní novým tvrdením žalobkyne uplatneným až v odvolacom konaní (tzv. novotou v odvolacom konaní), vo vzťahu, ku ktorej žalobkyňa netvrdila ani nepreukázala, že k jej uplatneniu došlo z jej strany za splnenia podmienok vyplývajúcich z § 366 CSP. Okrem toho odvolací súd konštatuje, že zo zmluvy o úvere refinančný charakter spotrebiteľského úveru nevyplýva a v konaní nebolo tvrdené ani preukázané, že by týmto úverom poskytnuté finančné prostriedky boli použité na splatenie iných úverov žalobkyne.

31. Nedôvodná je aj odvolacia námietka žalobkyne o zavedení povinnosti veriteľa skúmať čistý príjem spotrebiteľa ako aj náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, výšku splátky spotrebiteľského úveru a peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa do znenia § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. až zákonom č. 299/2016 Z. z. k 01.01.2017. Touto úpravou došlo len k spresneniu právnej úpravy v zmysle zavedenia povinnosti veriteľa zisťovať tzv. ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver pri postupe veriteľa zameranom na overovanie schopnosti spotrebiteľa splácať žiadaný úver, zatiaľ čo povinnosť s odbornou starostlivosťou posudzovať bonitu klienta pred poskytnutím úveru bola v súlade s označenými článkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES inkorporovaná do zákona č. 129/2010 Z. z. dávno pred poskytnutím daného spotrebiteľského úveru.

32. Právne irelevantný v otázke posudzovania schopnosti žalovanej splácať poskytovaný úver je aj poukaz žalobkyne na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-449/13 z 18.12.2014, nakoľko aj tento rozsudok pri hodnotení úverovej bonity spotrebiteľa predpokladá, aby mal veriteľ k dispozícii dostatok informácií a tiež pripojenie dôkazov k vyhláseniam spotrebiteľa, čo v danom prípade splnené nebolo. Správny je aj právny záver súdu prvej inštancie, že spojka „alebo“ v tretej vete § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. neumožňuje veriteľovi vyberať si, akým spôsobom má overiť schopnosť dlžníka splácať spotrebiteľský úver.

33. Na základe súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu je zrejmé, že žalobkyňa nepreukázala, že by pri overovaní bonity žalovanej mala k dispozícii dostatočné a relevantné údaje o jej príjmoch a výdavkoch. Za tohto stavu je správny záver súdu prvej inštancie, že žalobkyňa nepreukázala splnenie si povinnosti uloženej jej § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., s tým, že dôsledkom podcenenia bonity je

neposkytnutie ochrany takémuto veriteľovi, s následkami straty nároku na úroky a poplatky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 10.09.2015. Následok straty nároku na úroky a poplatky v prípade hrubého porušenia tejto povinnosti bol konajúcimi súdmi opakovane posúdený ako primeraný. V tomto kontexte odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora v rozsudku z 27. marca 2014 vo veci C-565/12 (LCL Le Crédit Lyonnais SA proti G. H.), kde bolo posudzované dodržanie hraníc vymedzených pre režim sankcií stanovených zo strany členského štátu, v danom prípade v súvislosti so sankciou spočívajúcou v zániku v zásade celého nároku veriteľa na úroky v prípade porušenia povinnosti upravenej v článku 8 smernice 2008/48, preveriť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa. Vzhľadom na dôležitosť cieľa ochrany spotrebiteľov, ktorý je nerozlučne spojený s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka, Súdny dvor rozhodol, že ak by sa sankcia zániku nároku na úroky oslabilala alebo úplne znefunkčnila, nevyhnutne by z toho vyplývalo, že nemá skutočne odrádzajúcu povahu (pozri body 52 a 53 označeného rozsudku a body 64., 65. Rozsudku SD vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej).

34. K námietke žalobkyne o splnení podmienok predčasného zosplatnenia úveru v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ (s ohľadom na záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedený v uznesení sp. zn. 2Cdo/18/2022 z 30.1.2023 vydanom v danej veci, podľa ktorého osobitné ustanovenie § 53 ods. 9 OZ vylučuje aplikáciu všeobecného pravidla podľa druhej vety § 565 OZ) odvolací súd konštatuje, že záver o hrubom porušení povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. súčasne znamená, že žalobkyňa neposudzovala schopnosť žalovanej splácať spotrebiteľský úver s odbornou starostlivosťou, čo v zmysle § 11 ods. 2 prvá veta zákona č. 129/2010 Z. z. má ten následok, že veriteľ nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorázové splatenie spotrebiteľského úveru. Inými slovami povedané, v danom prípade boli splnené podmienky pre uplatnenie sankcie straty práva veriteľa na predčasné zosplatnenie spotrebiteľského úveru a preto je právny úkon zosplatnenia spotrebiteľského úveru (ako jednostranný adresovaný hmotnoprávny úkon) neplatný v zmysle § 39 OZ pre rozor so zákonom. Na základe toho nemožno vyhodnotiť odvoláciu námietku žalobkyne, že v danom prípade došlo ku platnému predčasnému zosplatneniu spotrebiteľského úveru na základe zmluvy uzavretej so žalovanou pod č. 624731 dňa 10.09.2015 ako dôvodnú, nakoľko toto oprávnenie žalobkyňa vzhľadom na naplnenie predpokladov uvedených v § 11 ods. 2 prvá veta zákona č. 129/2010 Z. z. stratila.

35. K záveru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedeného v uznesení sp. zn. 2Cdo/18/2022 z 30.01.2023 vydanom v danej veci, podľa ktorého osobitné ustanovenie § 53 ods. 9 OZ vylučuje aplikáciu všeobecného pravidla podľa druhej vety § 565 OZ odvolací súd poznamenáva, že je ho potrebné vykladať v tom zmysle, že právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky vo veciach, na ktoré dopadá § 53 ods. 9 OZ nemožno použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej mesačnej splátky, nakoľko pre možnosť uplatnenia práva spotrebiteľský úver zosplatiť sa vyžaduje uplynutie až troch mesiacov. To však neznamená, že v prípadoch, na ktoré dopadá § 53 ods. 9 OZ nie je v prípade nesplnenia niektorej splátky veriteľ k využitiu práva v zmysle § 565 OZ žiadnym spôsobom časovo obmedzený. Takýto výklad použitia právnej normy vyjadrenej v § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ by vo svojich dôsledkoch znamenal zhoršenie postavenia spotrebiteľov v spotrebiteľských vzťahoch na ktoré je aplikovaný § 53 ods. 9 OZ na rozdiel od iných právnych vzťahov, na ktoré toto ustanovenie nedopadá, v ktorých obmedzenie práva veriteľa na zaplatenie pohľadávky je obmedzené druhou vetou § 565 OZ. V tomto kontexte treba mať na zreteli aj zásadu vyjadrenú v § 54 ods. 2 OZ, o potrebe výkladu spotrebiteľských zmlúv spôsobom, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z obsahu napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie v danej veci nevychádzal z úzko formalistického výkladu § 565 OZ, že pre nesplnenie splátky splatnej 15.08.2016 môže veriteľ uplatniť právo na zosplatnenie pohľadávky iba do nasledujúcej splátky, ktorej splatnosť nastala už 15.09.2016, ale medze tohto oprávnenia v spojitosti s § 53 ods. 9 OZ vyložil tak, že lehota na uplatnenie práva na zaplatenie pohľadávky so splátkou splatnou 15.08.2016 žalobkyňa začala plynúť až po uplynutí troch mesiacov, kedy reálne prvýkrát mohla toto svoje právo uplatniť, s tým že toto právo považoval za trvalo obmedzené až do splatnosti ďalšej splátky splatnej po 15.11.2016, t. j. do 15.12.2016. Ako však skutkovo ustálil súd prvej inštancie, v danom prípade žalobkyňa pristúpila k predčasnému splateniu úveru vo vzťahu k splátke splatnej 15.08.2016 až listom z 27.07.2017.

36. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovanej (predovšetkým námietky premlčania žalobou uplatneného nároku) odvolací súd nad rámec vyššie uvedeného poukazuje na právne závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrené v uznesení sp. zn. 2Cdo/18/2022 z 30.01.2023 a jeho odôvodnení, ktorými je odvolací súd v danej veci s ohľadom na § 455 CSP viazaný a súčasne

aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/268/2020 z 29. novembra 2022 zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 29/2023, ktorého právna veta znie: „Podľa § 103 Občianskeho zákonníka plynie pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh.“ Uvedené sa teda osobitne dotýka argumentácie žalovanej vo vzťahu k použitiu druhej vety § 103 OZ v spotrebiteľských veciach, v ktorých sa aplikuje súčasne ustanovenie § 53 ods. 9 OZ. V tejto súvislosti odvolací súd tiež prízvukuje, že v zmysle čl. 2 základných princípov CSP je rešpektovanie týchto východísk nevyhnutné pre dosiahnutie stavu právnej istoty v danom právnom vzťahu. Právna istota je legálne definovaná ako stav, v ktorom môže každý legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnuté v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; a, ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho z prvých rozhodnutí spravodlivo.

37. Pri vyhodnocovaní odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t.j. že súd prvej inštancie sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci, odvolací súd aj s ohľadom na obsah odvolania žalobkyne z 02.10.2023, ktorým bola z jej strany opätovne vznesená námietka premlčania (na ktoré je okrem iného povinný súd v spotrebiteľských veciach prihliadať v zmysle § 54a OZ ex off), zistil pochybenie súdu prvej inštancie, ktorý po dôvodnom závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti posudzovaného úveru ako aj nesplnení podmienok jeho platného predčasného zosplatenia, opomenul prihliadnúť aj na túto námietku žalovanej, keď do priznaného nároku na zaplatenie rozdielu splatnej istiny úveru a žalovanou vykonaných úhrad zahrnul aj nárok na zaplatenie nedoplatku splátky splatnej 15.07.2017 vo výške 15,05 eur a jej zodpovedajúcemu úroku z omeškania, ktorý z tejto sumy žalobkyni priznal od 29.07.2017 do zaplatenia. Tento neuhradený zostatok splátky splatnej podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere dňa 15.07.2017 vo výške 15,05 eur ako aj príslušenstvo z nej plynúce totiž čase podania žaloby Okresnému súdu Banská Bystrica v upomínacom konaní (27.8.2020) už bolo premlčané, keďže 3-ročná premlčacia lehota podľa § 101 OZ vo vzťahu k tejto splátke, aj po zohľadnení jej neplynutia v zmysle § 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov v období od 27.03.2020 do 30.04.2020 uplynula už dňa 19.08.2020. V tejto časti tak bol nárok uplatnený žalobou súdom prvej inštancie nesprávne právne posúdený, keď pri ňom nedošlo k aplikácii § 103 prvá veta OZ, podľa ktorého, ak bolo plnenie dohodnuté v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti, napriek tomu, že žalovaná v konaní vzniesla námietku premlčania uplatňovaného nároku. Len z uvedeného dôvodu tak bolo potrebné postupom podľa § 388 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. zmeniť tak, ako to vyplýva z výroku II. tohto rozsudku, t.j. priznať žalobkyni nárok na zaplatenie sumy 6 645,10 eur s úrokom z omeškania ustáleným v súlade s § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (v tomto ohľade sa odvolací súd stotožňuje s odsekom 14. odôvodnenia napadnutého rozsudku), a to od splatnosti jednotlivých splátok a vo zvyšku, t.j. čo do sumy 15,05 eur a úroku z omeškania 5% ročne zo sumy 15,05 eur od 29.07.2017 do zaplatenia žalobu zamietnuť.

38. Odvolací súd súčasne postupom podľa § 387 ods. 1 CSP z vyššie rozvedených dôvodov ako vecne správny potvrdil výrok II. napadnutého rozsudku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

39. Z už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (viď napr. aj rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu sporových strán vznesenú v ich odvolaniach, zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

40. Vzhľadom na čiastočnú zmenu napadnutého rozsudku bol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 2 CSP povinný rozhodnúť aj o náhrade trov konania na súde prvej inštancie a súčasne aj o trovách odvolacieho a jemu predchádzajúceho dovolacieho konania. Na rozhodnutie o nároku na náhradu všetkých v konaní vzniknutých trov konania považoval odvolací súd za aplikovateľný § 255 ods. 1 a 2 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, pričom ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (§ 255 ods. 1, 2 CSP). Zo žalobou uplatneného nároku na zaplatenie sumy 8936,33 Eur bola žalobkyňa úspešná v časti nároku na zaplatenie sumy 6 645,10 Eur, teda v rozsahu 74,36 % a žalovaná vo zvyšných 25,64 %. Úspech žalobkyne, ktorý prevyšuje úspech žalovanej je tak 48,72%. Nakoľko súd nezistil žiadny dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by náhradu trov konania nemal v konaní úspešnejšej žalobkyňi priznať (§ 257 CSP), výrokom III. tohto rozsudku žalobkyňi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 48,72 % tak, ako to vyplýva z výroku III. tohto rozsudku.

41. O výške nároku na náhradu trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením v zmysle § 262 CSP.

42. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).